Tarih Sahnesinde Siyoncular ile Tapınakçılar

Murat Özgen Ayfer

Buradaki anlatımların kaynağı: **"Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap"**

Bu çalışmada Siyoncular ile Tapınakçıları bir arada konu başlığına alarak, tarih sahnelerinde üzerinde az durulmuş birtakım konulara değineceğiz.

Anlatılacak olanlar, genel tarih bakımından kabul edilebilir. Tarihten pek hoşlanmayanlar için bunlar gereksiz ve işe yaramaz bir bilgi yığını olarak da nitelenebilir.

Acaba gerçekten öyle mi?... Bilgi açlığını gideremeyen, bakış açısını genişletmek isteyenlere sormalı.

Tarihin bu çalışmada konu edeceğimiz birtakım ilginç ayrıntılarının, hele kitaplarda pek değinilmemiş ya da değinilmesinden kaçınılmış yanlarının Masonluk ile de dolaylı bağlantı kurduğu söylenebilir. Hem öyle bir bağlantı ki bunun "Masonluğun kurumsal bir yapıda kuruluş ve gelişimine ilişkin bir tiyatro oyununun perde arkasındakiler" olduğu şeklinde bir değerlendirme bile yapılabilir.

Bu elbette bir tez, bir iddiadır. Bakalım sahiden öyle mi?

***

Burada "**Siyon Örgütü**" diye adlandırılacak bir organizasyondan söz edeceğiz. Bunu başka başlıklar altında bulmak da olanaklıdır ama bunu farklı bir yönden ele almaya çalışacağız.

Bu organizasyonun özgün (orijinal) adı Fransızca: **Priuré de Sion**. İngilizcede "Priory of Sion" olarak görülüyor. Almancasının "Priorat der Zion" olması gerek. Dilimize sözlük çevirisi alınacak olursa, "*Siyon Manastırı*" ya da "*Siyon Keşişliği*" gibi bir karşılığı olduğu söylenebilir. (Si**y**on'da ortadaki "**y**" harfi Türkçeleştirmede ses uyumu bakımından ekleniyor.)

Bu organizasyon Hıristiyan Avrupa toplumunda yer almış olsa da dinsel içerikli bir kurum değil… Hatta bir kurum bile değil… "Siyon Örgütü" diyorsak da bir örgüt de değil. O yüzden "organizasyon" diyoruz; "örgüt" sözcüğü sadece manastır ya da keşişlik demekten kaçınmak için... Kimileri "Siyon Tarikatı" diyor.

Böylesi anlaşılabilir bir çeviri oluyor mu?... O da belli değil. Kabul ediyorsanız oluyor demektir.

Bu organizasyonun bir amacı, daha doğrusu bir ülküsü var. Tarih boyunca titizlikle gizli tutulmuş bir emel… Buna **"Siyonculuk"** diyelim.

Aslında "Siyonizm" terimi de kullanılabilir; nitekim kullanılmıştır da… Ancak öyle denilince ortaya bir kavram sorunu çıkıyor; karışıklık doğuyor ve konu farklı bir yöne çekilebiliyor.

Elimize herhangi bir ansiklopedi alır ya da günümüzde artık basılı ansiklopedi neredeyse kullanılmaz hale geldiğinden internete girip "Siyonizm" başlığı altında yazılı olanlara bakarsak, bu terimin özetle şöyle ya da buna benzer bir şekilde tanımlandığını görürüz: *"Yahudilerin Filistin'de bağımsız bir devlet kurma eylemi ve bunun ülküsü"*.

Kimileri bunu ön yargı ile genişletip abartarak *"Yahudilerin dünyayı ele geçirme çabası"* gibi bir boyuta getiriyor.

Türk Dil Kurumu Sözlüğünde şöyle bir tanım var: *"19. yüzyıl sonlarında çeşitli ülkelerde Yahudilerce ortaya atılan, Filistin'de bağımsız bir Yahudi devleti kurmayı amaçlayan akım."* (www.tdk.gov.tr)

Demek oluyor ki Siyonizm bir 20. yüzyıl ürünü... Çünkü dünyanın her yanına dağılmış olan Yahudilerin 19. yüzyıl ve öncesinde belki böyle bir dilekleri, bir hayalleri vardı ama bir bağımsız devlet kurma girişimi henüz ufukta görünmüyordu.

Fransa’da 19. yüzyıl ortalarında “Alliance Israelité Universel” (Evrensel İsrailliler Birliği) adı altında bir örgüt kurulmuş. İlerleyen satırlarda buna değineceğiz. Ancak bu örgütün amacı “Siyonizm” olarak adlandırılmamış, öyle bir terim kullanılmamış.

Siyonculuk terimini, 20. yüzyıla girilirken ortaya çıkmış olan Siyonizmden bambaşka bir anlam taşımak, tanımı çok daha farklı olmak üzere bundan çok önceki tarihlerdeki bir gizli eylemi nitelendirmek üzere kullanacağız. Bu çalışmada ilgi konusu olan o!... Şu organizasyonun adında Sion diye bir sözcük geçmeseydi, bu terim ortaya çıkmayacaktı. Fakat 20. yüzyıldaki Siyonizm gene de olacaktı çünkü o ayrı bir konu.

Şu halde önce 20. yüzyıldan bu yana şu “Siyonizm” denilene bir bakalım.

Siyonizm

Yirminci yüzyıl başında (tam tarih olarak 1897 sonrasında) ortaya çıkmış olan Siyonizm, bir bakıma Semitizmin politik yanıdır.

Kelime köken olarak Semit, Sami’ye ilişkin demektir. Sami ise Sami dil grubunu ifade eder: İbrani, Arap, Asurlu veya Arami… Nuh'un üç oğlundan biri olan "Şem", İbranice Sam'den Samilerin atası olarak kabul edilir.

Pratik ve günlük kullanımda ise **Semitizm** tek sözcükle “Yahudicilik” demektir; Yahudi ırkının ve topluluğunun gözetilmesine ilişkin bir doktrindir. Ancak *“Yahudi yandaşlığı ya da destekçiliği"* anlamına gelmez. Hem dinsel hem soya bağlı bir ülküdür. Amacı, dünya yüzündeki Yahudilerin birlik ve bütünlük içinde gelişip dayanışmalarının sağlanması, ortak varlığının korunup sürdürülmesidir. İçeriğinde devlet, yurt, bağımsızlık gibi kavramlar yoktur.

Bu arada şunu hatırlatalım: Yahudilikte din ve soybağı bir aradadır. İkisinden biri olmazsa olmaz. Dışarıdan biri Yahudiliğe giremez. Beri yanda din değiştiren ya da soybağını bozan bir Yahudi, bu toplumdan dışlanır.

Şu ya da bu nedenle Yahudilerin bu ülküsüne karşıt olanlara “Antisemitist” denir; tutum ve eylemleri de **“Antisemitizm”** olarak anılır. Bu terimin dilimizdeki karşılığını “Yahudi sevmezlik” ya da "Yahudi karşıtlığı" olarak verebiliriz.

Semitizm, devlet ve yurt gibi politik nitelikli kavramlar içermediğinden, sadece başka soylardan gelme, başka dinsel inançları olan insanlarla bir arada yaşayan fakat aslında her yerde kendi içlerine kapanık bir toplumları olan Yahudilerin kendilerine özgü "sosyal" sayılabilecek ülküsüdür. Ancak bu ülkü, salt sosyal nitelikli olarak kalmamış, bir de dünya çapında ekonomik ve kültürel boyut edinmiştir. Nitekim Antisemitistlerin Yahudileri kötüleyişlerinin ve karşı çıkışlarının nedenlerinden biri de budur.

Bu çalışmadaki konuların Semitizm ya da Antisemitizm ile bağlantısı yok. Sadece bilgi amaçlı olmak üzere özetledik. Nitekim Siyonculuğun da bunlarla ilgisi yok ama onun bir bakıma 20. yüzyılda başlamış olan Siyonizm ile çelişkili bir şekilde Antisemitist olduğu söylenebilir.

Fakat hepsinin bir ortak noktası var: **Kudüs**…

***

Pek özet bir tarihçeyle devam edelim…

İsrailoğulları, Hz. Musa'nın zamanında kendilerine "vaat edilmiş olan kutsal topraklar"a, çevredeki diğer halklar ile giriştikleri uzun savaşların ertesinde, hesapça Mısır'dan çıkıştan yaklaşık bin yıl kadar sonra, M.Ö. 10. yüzyıl başlarında Kral Davut döneminde yerleşebilmişti. Davut, Kudüs'ü başkent edinmişti.

Sonrasında iki komşu krallık oluştu: Biri ülkenin kuzeyinde Samiriye denilen bölgedeki İsrail, diğeri güneyindeki Yahuda (Judah) Krallığı.

Kuzeydeki krallık M.Ö. 722 yılında Asurlular tarafından çökertilip dağıtıldı.

M.Ö. 586 yılında bu bölgeyle birlikte Kudüs'ü de ele geçiren Babilliler, İsrailoğulları'nın soylularını zincire vurup kendi ülkelerine götürdü. Yahudilerin tarihinde "tutsaklık dönemi" ya da "sürgün dönemi" başladı.

Pers İmparatoru Kurus (Keyhüsrev) M.Ö. 539 yılında Babil'i aldığında, İsrailoğulları'na özgürlüklerini bağışladı.

Ancak çoğunun orada rahatı yerindeydi; pek azı atalarının ülkesine döndü. Birçoğu da dünyanın çeşitli yerlerine dağıldı.

***

Yahudiler, "kutsal ülke" olarak niteledikleri topraklarda kendi bağımsız devletlerini özgürce yeniden kurma olanağını bir türlü edinemedi. Yüzyıllar boyunca başka ulusların baskısı altında kaldılar. Ara sıra bir kraldan söz edilirse de ortada doğru dürüst bir İsrail ya da Yahuda devleti yoktu ki kralı olsun!

Buna karşın Akdeniz doğusunda, günümüzdeki Lübnan'ın güneyinde yaşayan bir Yahudi toplumu vardı ve üzerinde egemen olan ülkeye karşı ara sıra bağımsızlık bayrağını açmaya kalkışırdı.

M.S. 33 yılında bu durumlardan biri ortaya çıktığında, Romalı Vali Pilatus Yahudilere sormuş «Kralınız kim?» diye. Onlar da hayli zamandan beri başlarından atmak istedikleri İsa'yı göstermiş. Sonrasını biliyorsunuz…

Her keresinde kanlı bir şekilde bastırılan, Yahudilerin biraz daha dağılıp oradan oraya savrulmasına neden olan bu tür isyanlar, Roma imparatorlarından Vespasianus'un oğlu **Titus** tarafından M.S. 70 yılında kesin bir şekilde sonlandırılmıştı.

O tarihte bu ülkede neredeyse taş üzerinde taş kalmadı denilebilir.

Kudüs'teki son tapınak olan "Herodes Mabedi" de yerle bir edilmişti. Nitekim günümüzde Roma'daki kalıntılar arasında yer alan ve **"Titus Kapısı"** olarak anılan bir tür anıtın yan yüzlerinden birinde, Romalı askerlerin Yahudilerin o tapınaktan aldıkları ünlü adam boyu yedi kollu altın şamdanını taşıyarak getirişleri de canlandırılmıştır.

Bundan sonra Kudüs ve çevresindeki kentler yeni baştan imar edilse de artık buraları kozmopolit bir bölge haline dönüşmüştü. Dünyanın hemen her yanına dağılmış olan Yahudiler, yüzyıllar boyunca bu bölgedeki bağımsız devletlerinin yeniden kurulduğunu görebilmenin hayaliyle yaşadı.

Kimileri bu bağlamda Yahudilere sadece Müslümanların düşmanlık ettiğini sanır ya da öyle göstermeye çalışır. Oysa İslâm dininin ortaya çıkış tarihi çok daha sonradır. **Hıristiyanlar, İslâm'ın doğuşundan önce de sonra da her zaman ve her yerde Yahudilerin yaşamını zorlaştırmak hatta onlara eziyet etmek bakımından Müslümanlara taş çıkarmıştır**.

Müslüman Araplar sadece 7. yüzyıl ortalarından başlayarak yoğun olarak yaşadıkları çevrede burunlarının dibinde bir Yahudi devleti yer almasına karşı çıkarken, Hıristiyanlar bu toprakları doğrudan kendi egemenlikleri altına almak için uğraşmıştır. Bunun nedeni de Hz. İsa'nın aslında bir Yahudi, üstelik Yahudilerin geleneksel kral ailesinden gelme bir soylu oluşu, mezarının da Kudüs'te bulunduğunun varsayılmasıdır.

Fakat hiçbir dindar Hıristiyan İsa'nın Yahudi olduğunu kabullenmez; bunu bilmezden gelir; soyunun dile getirilmesinden de özenle sakınır.

****

Avrupa'da, 19. yüzyılın ikinci yarısında siyasal düzenin giderek değişmeye, monarşilerin yerini meşrutiyet ya da demokrasiye dayanan yönetimlerin almaya başladığını görüyoruz. İşte bu sırada Yahudiler de çabalarını birleştirip kurumsallaşmaya yöneldi. Bu amaçla birçok örgüt kurdular ama bunların çoğu yöresel boyutta kaldı; hiçbiri başarılı bir sonuca ulaşamadı. İşte bu çerçevede, az önce değindiğimiz şu **"Alliance Israilité Universel"** (Evrensel İsrailliler Birliği) adlı örgütten söz edilebilir.

Bu örgüt, Fransa merkezli olmak üzere Batı Avrupa'da yoğun ve kapsamlı bir etkinlik gösterdi. Politikaya da burnunu soktu. Ekonomik ilişkileri kullandı. Sosyal kurumları elde etmeye girişti. Birtakım entrikalar çevirdi. Ancak Yahudilerin kendi aralarındaki anlaşmazlıklar nedeniyle, özellikle finans kaynağı olan ünlü Rothschild ailesinin kendi tutumunun izlenmesi bakımından diretmesi üzerine, bu girişim de yeniden bir Yahudi devleti kurulmasına yönelmek bakımından başarılı olamadı.

Nitekim bir ara bu kurumun başına o sıralarda Fransız hükümetinde yer alan, daha sonra Masonluğun Fransa'daki yüksek derecelerinin başına geçen (Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti Fransa Yüksek Konseyi büyük komandörü olan) **Adolphe Crémieux** getirilmişti.

Bu bakımdan Masonluk ile bir bağlantı kuruluyormuş gibi görünse de o aşamada bu doğru sayılmaz. Gerçi öyle bir bağlantı vardır ama bu Alliance Israelité Universel ortadan kalktıktan sonradır. [Bu konu ayrıca incelenmeye değer. Siyonculuk ile de bağlantılıdır ve konu başlığı olarak "Siyon Protokolleri" alınmalıdır.]

***

19. yüzyılın sonlarına doğru, Avusturyalı bir Yahudi olan Theodor Herzl'in girişimleri daha başarılı oldu. (Bu kişinin Sultan 2. Abdülhamit ile de görüşmeleri vardır ama işin o yanı buradaki konunun dışında kalır.)

1897 yılında Yahudilerin kendi devletlerini kurabilmeleri amacıyla bir örgüt oluşturuldu. İşte bu örgüt, o sırada ortaya atılmış bir öneri üzerine **"Dünya Siyonist Organizasyonu"** (Almanca: "Der Weltzionist-Organisation") adını alınca, ülküsüne de Siyonizm (Almanca: "Zionismus") denildi.

Bu örgütün çabaları çeşitli aşamalardan geçtikten sonra, 1948 yılında Filistin'de günümüzdeki İsrail devletinin kurulması sağlandı. (Bunun da uzun bir öyküsü var ama konumuzun dışında.)

Bu açıdan bakınca Siyonizmin ülküsünün gerçekleşmiş, dolayısıyla bu eylemin sona ermiş olduğu, böylece örgütün de varlığının gerekçesi kalmadığı düşünülebilir. Fakat bu düşünce yanlıştır hatta böyle bir savın demagojiden başka bir şey olmadığı bile söylenebilir. Çünkü bu, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla Türk ulusçuluğunun sona erdiğini ve Türklerin bir yurt üzerinde birlik ve bütünlüğünün korunması için artık çaba gösterilmesine gerek kalmadığını söylemenin benzeri olur.

Kaldı ki İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte Akdeniz doğusundaki siyasal sorunlar sona ermemiş, aksine artış göstermiştir. Günümüzde artık ortada örgüt yok ama Siyonizm sürüyor.

Bu konunun ayrıntıları bizi ilgilendirmiyor. Tek bağlantı şu "Siyon" sözcüğü… Bu sözcüğün çıktığı Kudüs'teki **"Siyon Tepesi"** ise bu adı taşıyan tek yer değil. Batı Avrupa'nın bazı yerlerinde de "Sion" adını taşıyan tepeler var.

Ancak şimdi sadece bilgi tazeleme amacıyla girilmiş olan bu anlatımlara son verip, asıl konumuza girelim.

Prieuré de Sion

Bazı Türkçe kaynaklarda bu organizasyonun adını dilimize çevirirken "Siyon Tarikatı" teriminin kullanıldığına değinmiştik.

Ancak "tarikat" denilince, bunun amacının yanı sıra ya bir dinsel inanç bağlantısının ya da bir öğretisinin, bir felsefesinin bulunduğu izlenimi çıkabiliyor. Bizim burada "**Siyon Örgütü**" dediğimiz Prieuré de Sion'un ise bir amacı, bir ülküsü var ama daha önce değinilmiş olduğu üzere bir dinsel bağlantısı, kendi özel ve siyasal nitelikli doktrininden başka bir öğretisi, felsefesi falan yok...

Bir de bu nedenle kavramsal bakımdan şu Siyon'a "izm" eklemek uygun düşmüyor. Tarih boyunca tam anlamıyla bir gizli organizasyon niteliği taşımış. Ne yeri, ne üyeleri ya da yandaşları, ne amaç ve ilkeleri ne de yapıp etmeleri doğru dürüst bilinip izlenebilmiş. Varlığının bile farkına varılmamış.

Tam ve başarılı bir gizlilik... Gerçek değil de kurgu olsa ancak bu kadar olur.

Çevirdiği entrikalar elbette bilinmiş ve görülmüş ama bunların ardındaki gizli organizasyon bilinmez kalmış…

Dolayısıyla birçok kişi, aslında tarihte böyle bir organizasyon falan bulunmadığını, bunun bir kurgu, bir uydurmaca, bir hayal, bir komplo teorisi olduğunu ileri sürmüştür. Bu bağlamda günümüzde bile henüz açığa kavuşturulamamış çok şey var.

Tarih boyunca hemen hiç bilinmediği için, yapıp ettikleri ya da başkalarına yaptırıp ettirdikleri de kimilerince 20. yüzyılda Siyonizm ile bağdaştırılıp özdeş tutulmuş. Bunun gerekçesi de 19. yüzyılın ikinci yarısında düzenlenmiş fakat 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkarılmış olan, kısaca **"Siyon Protokolleri"** adı verilmiş bazı belgeler... İşte o adına değinmiş olduğumuz Adolphe Crémieux burada da sahneye çıkıyor.

Belirtmiş olduğumuz üzere, bunu apayrı bir başlık altında incelemek uygun düşer. Şimdilik sadece değinmiş olarak geçelim.

Şu da bir gerçek ki Siyon Örgütü ya da Organizasyonu, kendi ülküsünü hiçbir zaman doğrudan Siyonizm ya da Siyonculuk anlamına gelen bir sıfatla anmamış. Başında bulunan kişiye "büyük üstat" denmiş ama örgütün bulunması gerekli diğer üyelerine (o büyük üstat ise diğer üstatlara) ve destekçilerine özel bir unvan ya da nitelik verilmemiş. Onlardan söz bile edilmemiş. Dolayısıyla nasıl bir mason örgütünün üyelerine "mason" deniyorsa, bu organizasyon ile bağlantısı olanlara da "Siyon Örgütü üyeleri ve/veya destekçileri" gibi uzun bir terim yerine kısaltılmış olarak "Siyoncular" denilebilir.

Kaldı ki o "büyük üstat" unvanı bile organizasyonun liderine sonradan yakıştırılmış olabilir. (Bu organizasyonun az sonra değineceğimiz ülküsüne bakılınca, neden "prens" gibi aslında daha uygun düşecek bir başka sıfat kullanılmamış olduğu da yanıtı verilemeyen bir soru…)

****

Siyon Örgütü, 11. yüzyıl sonlarından başlayarak neredeyse günümüze kadar Batı dünyasındaki ekonomik ve politik olguları etkilemiş, bunları kendi amaçları doğrultusunda yönlendirmeye çalışmış... Yaklaşık dokuz yüzyıl boyunca, başta Fransa olmak üzere Avrupa'daki birçok olayda parmağı var. Öteden beri benimsediği çalışma yöntemi uyarınca, hiçbir zaman doğrudan ve apaçık bir girişimde bulunmamış; toplumlardaki önemli ve etkili kişileri, başka kurum ve kuruluşları maşa gibi kullanmış.

Adında neden Siyon sözcüğünün geçtiğine geleceğiz. Ancak şunu bilelim ki bu sözcüğü Yahudilere mal etmek yanlış... Bunun birçok gerekçesi gösterilebilir.

Örneğin İstanbul'da ünlü bir özel okul vardır, kısaca "Damdisyon" olarak anılır. Özgün adı "Notre Dame de Sion" şeklindedir yani "Siyonlu Notre Dame". Bunun Yahudiler ile bağlantısı yoktur. "Notre Dame" denilince aklımıza hemen Paris'teki ünlü katedral gelebilir ama bu aslında bir deyimdir. Fransızcadaki sözlük anlamı bakımından "Bizim Hanım" demek olsa da Hıristiyanlığa özgü değerlendirme uyarınca genellikle "Meryem Ana"yı, bazı yerde "Magdalena"yı (İsa'nın karısı) nitelemek üzere kullanılır. Böylece ortaya elbette bir dinsel bağlantı da çıkmaktadır.

Hıristiyanlar, aslında Yahudi olan Meryem Ana ile Magdalena'ya, İsa gibi Yahudilerden çok daha fazla sahip çıkar. İsa'nın çarmıha gerilmesine yol açan hatta bunu Romalı Vali Pilatus'un buyruğu üzerine uygulayanların Yahudiler olduğunu da unutmayalım.

Siyon'un Anlamı

Batı dillerindeki Sion ya da Zion sözcüğü, birçok yerde Yahudiler ile bağlantısı olmaksızın kullanılmış ve kullanılmaktadır.

Ancak ülkemizin insanı bu bilgiyi edinmemiş, bir de Yahudilere karşı ön yargı ile beslenmiş olduğundan, onun indinde bu sözcük bildiği kötü hatta aşağılık bir olguyu yansıtır.

Oysa bir simge olarak nitelenip, Siyon adı verilmiş geometrik çizimin de İsrail ya da Yahudilere özgü olduğu söylenemez çünkü bir simge ya da amblemin belli bir kurum ya da devlet tarafından kullanılmakta oluşu, onu o kurum ya da devlete özgü kılmaz. Bir düşey ve bir yatay çizginin oluşturduğu "haç" biçimindeki bir geometrik şekil ya da simgenin Hıristiyanlara, "ay-yıldız" biçimindeki bir amblemin Türklere özgü olmadığı gibi...

Siyon olarak anılan bu çizim ya da bunun somut düzenlemesi, tarih boyunca birçok ülkedeki çeşitli kültürlerde, özellikle Anadolu'da çok kullanılmıştır. Basitçe **"Süleyman'ın Mührü"** olarak adlandırılmasının ötesinde derin felsefî anlamlar da taşır.

Aslında buna Siyon değil de "Siyon Yıldızı" dendiği de görülebilir. "Davud'un Kalkanı" olarak anılması da söz konusudur.

Asıl Siyon, yukarıda görüldüğü gibi birbirinden ayrılmaz biçimde iç içe geçmiş iki eşkenar üçgenden oluşur. Fakat birbirinden ayrılabilen iki üçgen biçiminde ve üçgenlerin belirgin olmadığı çizimler de vardır.

Bu çizimler Siyoncular açısından bir anlam ve değer taşımaz çünkü onlar ne genel olarak simgeler ne de bunun amblem biçimine getirilmişiyle ilgilenir.

Bir diğer deyişle bu çizim, simge ya da amblem Prieuré de Sion adlı organizasyonun herhangi bir belgesinde görülmez çünkü ilgi konusu değildir. Onun ilgi konusu, Sion'un Kudüs'teki bir yerin adı oluşundan ileri gelir. Bu konuya daha sonra geleceğiz.

Prieuré de Sion'un Tarihçesi

Bu öyle karmaşık bir tarihçe ki neresinden nasıl başlamalı, bütünü çok uzun olduğundan acaba nasıl özetlemeli?

Roma İmparatorluğu'nun en parlak dönemi sayılabilecek olan birinci yüzyıldan başlayarak, Avrupa'da Tuna boylarında yaşayan halkların bir bölümü batıya göçüp günümüzdeki Almanya'nın ötesine geçti ve orada yeni bir devlet kurdu. Buna, ilk kralının adı Francus olduğu için **Frank Krallığı** dendi.

Genel tarihten anımsadınız, değil mi?

Beşinci yüzyıl başlarında, bu halkın bir bölümü daha da batıya kayıp günümüzdeki Fransa'nın "Galya" denilen orta ve kuzeyine yerleşti. Orada bir efsane kimliği olan Kral Merovech'in ardından **Merovenjler** adını aldılar. (İngilizcede Merovingians, Fransızcada Mérovingiens, Almancada Merovingienen)

Franklar ve öncesiyle ilgili önemli bilgi kaynaklarından biri, 727 yılında yazılmış ***"Liber Historiae Francorum"*** *(Frankların Tarihinin Kitabı)* adlı bir yapıttır.

Gerek bu kitaptan gerekse çok sonraları elde edilen birtakım belgeler ile tarihçilerin çalışmalarından, Frankların (dolayısıyla Merovenjlerin) ve onlardan önceki Orta Avrupa krallarının soy ağacını çıkarma olanağı bulunmuştur.

Burada bu soy ağacındakilerin hepsinin adını sıralama olanağı var ama bu sadece boşuna yer doldurmak olur. Yaklaşık iki bin yılı kapsayan bu tarihsel zincir, kronolojik olarak sonrasından öncesine gidildiğinde, Avrupa batısından doğuya doğru Tuna boylarını izler, sonra güneye dönerek Trakya üzerinden Truva'ya varır, Ege'yi tarayıp Akdeniz'in doğusuna uzanır ve orada İsrailoğulları'nın **Benjaminler** kavmine bağlanır.

Soy ağacındaki bu zincir doğru olmayabilir ama iddia edilen böyle.

Zaten tarihin akışı ve meydana gelen olaylar da kesin bir gerçek üzerine değil, iddialar üzerine kurulu…

Benjaminler

Bu kavim Hz. Yakup'un soyunu sürdüren ailelerden biridir.

Tevrat'ın "Tekvin" başlığını taşıyan ilk kitabının 35. bölümünde belirtildiğine göre, ailenin atası Benjamin Hz. Yakup'un Raşel adlı karısından doğma küçük oğludur. Soyunu sürdürenlerin kimliği, aynı kitabın 49. bölümü ile "Tesniye" başlığını taşıyan kitabın 33. bölümünde de anlatılır.

Tevrat'taki anlatımların tarihsel bakımdan gerçek olup olmadığının aslında pek önemi yoktur. Gerçi "semavî" olarak nitelenen üç dinden herhangi birinin sıkı inançlıları bunları *"gerçeğin ta kendisi"* sayar ve bu nedenle çok önemli tutarlar ama konuya dinsel bakımdan değil, tarih bilgisi ya da sosyoloji açısından bakıldığında asıl önemli olan, bunların gerçek olup olmadıkları değil, öyle olduğuna inanılmasıdır. Bu inanç kitlelere yayılmış, benimsenmiş, yüzyıllar boyunca gerek siyasi, gerek ekonomik gerekse toplumsal olayları yönlendirmiştir.

Tevrat'ın "Yeşu" başlıklı kitabının 18. bölümünde anlatılanlara göre, İsrailoğulları vaat edilen topraklara ulaşıp orada yerleştikten hemen sonra bu ülke 11 kavim arasında bölünüp paylaştırılmış. 12 kavimden biri olan Leviler "rahipler" sınıfını oluşturduğu için paylaşımın dışında tutulmuş. Her kavmin sahip olacağı bölge belirlenmiş ve Tevrat'ta bu bölgelerin nereden nereye uzandığı ayrı ayrı betimlenmiş.

Kudüs, Benjaminler'e verilmiş.

İşte tüm olaylar dizisinin odak noktası burası: En değerli ve en önemli, doğruluğu tartışılmaz kaynak sayılan Kutsal Kitaba göre Kudüs'ün Benjaminlerin malı, onların toprağı olduğu…

***

Hıristiyanların "Kudüs Fatihi" niteliğini verdiği **Godefroi de Bouillon**'un soy ağacı Merovenjler'e dayanıyordu.

Merovenjlerin soyu Benjaminler'e uzanıyordu.

Kudüs Benjaminlerindi; onlara verilmişti. Kutsal Kitap bunu teyit etmişti.

Demek ki Merovenjler de Kudüs'ün sahiplerindendi. Başka bir ortak çıkmadığı sürece bu kentin tek sahibi sayılırlardı.

Godefroi de Bouillon, Kudüs'e düzenlenen haçlı seferine katılırken, nesi var nesi yoksa satıp savarak tüm olanaklarını bu uğurda kullanmıştı. Bunu hiç de "iyi bir Hıristiyan" oluşundan ötürü yapmış değildi. Öz yurdu saydığı ülkeye gidip oraya sahip çıkarak yerleşmeye gitmişti.

Nitekim sonunda sahip çıktı da… Fakat gönlünce yerleşemedi ve orada yaşayamadı çünkü ertesi yıl öldü.

Ancak onun bu sahiplenişinin başkaları açısından önemi daha büyüktü. Bu işten asıl yararlanacak, çıkar sağlayacak olanlar, çevresindekiler ve ondan sonrakilerdi.

***

Kudüs'te tarihsel bakımdan iyice geriye, M.Ö. 11. yüzyıl sonlarına gidelim.

Tevrat'ın "2. Samuel" başlıklı kitabının 19. bölümünde belirtildiğine göre, Benjamin ailesinden Saul, İsrailoğulları'nın ilk kralı olmuş. Onun döneminde, Benjamin ile Yahuda (Judah) ailesi arasında sıkı bağlar kurulmuş.

"1. Krallar" adlı kitabın 11. ve 12. bölümlerinde belirtildiğine göre, Saul öldüğünde, Yahuda ailesinden Davut kral olmuş. O sıralarda henüz bu çevrede tam bir barış söz konusu değilmiş. Kudüs bile henüz bütünüyle İsrailoğulları'nın eline geçmemiş.

Kral Davut yıllarca başka uluslarla, özellikle de Filistinlilerle savaşmış. Sonunda zaferle çıkmış. Kudüs'ü kendisine başkent edinip oraya yerleşmiş. Nitekim bu nedenle kentin iç kalesine "Davudun Kulesi" denmiş.

Benjaminler, Kudüs'ün asıl sahibi oldukları için bu işe bozulmuş ama ses etmemişler. Zaten inanç konusu üzerinde çekişiyorlarmış; kavimler arasında bir de bundan ötürü olay çıkarmayıp iyi geçinmeyi yeğlemişler.

Kral Davut, Kudüs'te büyük bir tapınak yaptırmak istiyormuş. Bunun için hazırlığa bile girişmiş ama ömrü yetmemiş. Bu projeyi gerçekleştirmek oğlu Süleyman'a kalmış.

Konumuzla bağlantısı olmadığı için burada Süleyman Mabedi'nin yapımına girmeyeceğiz.

***

Yaklaşık yüz yıl sonrasına, M.Ö. 9. yüzyıla geçelim.

Benjaminler ile İsrailoğulları'nın diğer kavimleri arasında büyük bir sorun çıkmış; bir iç savaşa yol açacak kadar büyük bir sorun...

Aslında bu yeni de sayılmaz; ta Hz. Musa'nın zamanına kadar uzanıyor ama bu dönemde tam anlamıyla patlak vermiş.

Tevrat'ta, İsrailoğulları kavimlerinden Leviler'den bir kadının uğradığı tecavüz sonucu öldüğü, Benjaminlerin bundan sorumlu olanları koruduğu, dolayısıyla Levilerin bu suçu onların üzerine yüklediği yazılıdır. Fakat satır aralarında bu çekişmenin asıl gerekçesinin, Benjaminlerin Musa'nın getirmiş olduğu dini bir yana bırakarak önceki **Baal** inancına dönme eğilimi göstermeleri olduğu anlaşılıyor. (Bu inanç, Antik Çağda Doğu Akdeniz ile Mezopotamya yörelerinde yaygın olan çok tanrıcı bir ilkel dindi.)

Bu anlatımlar Tevrat'ın "Hâkimler" başlığını taşıyan kitabının 20. ve 21. bölümlerinde de var.

Benjaminlere göre Musa'nın bir "peygamber" sıfatıyla getirmiş olduğu tek tanrılı inanç sistemi bir seçenek olabilirmiş ama "kesin kural" değil, "istisna" sayılırmış; bu olgu Benjaminlerin diğer İsrail kavimlerinden kopmasını gerektirmezmiş; herkes kendi dini ve inancında, başkalarına saygılı olduğu sürece sorun çıkmazmış.

Şimdi diyeceksiniz ki «Burada bir çelişki yok mu?... Yahudilerin hem aynı soydan gelme hem aynı dinin inançlıları olması gerekmiyor mu?»

Evet, doğru, öyle fakat o Yahudi toplumunda çok sonraki bir dönemde kurallaştırılmış bir zorunluluk. Tevrat'ta Hz. Süleyman İsrailoğullarının kralı iken ama Kudüs'teki tapınağın inşaatı bittikten sonra yani M.Ö. 10. yüzyıl ortalarında, kimilerinin yine putperest olmaya yöneldiği, onlara göre "yozlaşmanın arttığı" anlatılır.

Benjaminler asıl bu yüzden diğer kavimlerle bozuşmuş. Tecavüz olayının bir bahane olduğu anlaşılıyor.

Fakat Leviler 12 kabile arasında "rahipler" sınıfını oluşturdukları için, "din konusunda asıl ve tek doğru" onların dediği sayılıyor.

Önceleri tartışma ve karşılıklı suçlama düzeyindeki uyuşmazlık zamanla kavga boyutuna varmış, giderek çatışmaya dönüşmüş. Benjaminlerin çoğu öldürülmüş. Diğerleri Kudüs'ten kaçmak zorunda kalmış. Önce kendileri gibi Baal inancını benimseyen Fenikelilere sığınmış, sonra onların gemileriyle Akdeniz'e açılmışlar.

Kimisi Kıbrıs, Rodos ve Ege adalarında kalmayı yeğlemiş. Kimisi Mora Yarımadasına, kimisi Anadolu'nun Ege kıyılarına çıkmış. Her biri gittiği ülkenin yerel halkıyla kaynaşmış.

Truva da bu arada yerleşmiş oldukları yerlerden biri ve başlı başına önem taşıyor. Nitekim günümüzde Fransa'daki Troyes kentinin adının buradan gelme olduğu söylenir hatta Paris'in bile… Bu varsayıma göre bu isimleri getirenler de Merovenjlerin soy ağacı zincirindekiler.

Bitmedi…

Benjaminler Kudüs'ten kovuldukları ya da kaçtıkları için, orada bu aileden hiç kimsenin kalmadığı sanılmamalı… İsa'yı *"Tanrı'nın oğlu"* olarak ilan edip Hıristiyan dininin doğuşunu sağlayan Aziz Pavlus *(Saint Paul)* bu soydan gelmeymiş. Bunu bir başkası söylemiyor; İncil'in "Romalılara Mektup" adlı kitabının başında açıkça belirtmiş; Benjaminler'e özellikli, ayrıcalıklı bile denilebilecek bir yer tanımış.

Yahudilerin dinine karşı Benjamin ailesinden Aziz Pavlus yepyeni bir din kurmuş.

Bu bir din devrimi... Bu en büyük tepki; en büyük protesto. Bir bakıma dinler tarihindeki ilk protestanlık ama adı öyle değil, Hıristiyanlık.

****

Bir kez daha 1099 yılına, Godefroi de Bouillon'a dönelim.

Günümüzdeki Fransa'nın kuzeydoğusuna denk düşen Aşağı Lorraine bölgesinin dükü iken ülkesini terk ederek haçlı seferine katılıp Kudüs'e giderken, asıl amacı kutsal toprakların Hıristiyanlığın denetimi altına girmesine katkıda bulunmak değildi. Ana yurduna sahip çıktıktan sonra hakkı olduğuna inandırıldığı **"miras"**ı elde etmek istiyordu.

Zaten bunun için daha 1090 yılında Fransa'nın yine kuzeydoğusundaki "Ardennes" adlı bölgede, Prieuré de Sion adı verilen bir manastır kurumu oluşturulmuş, Godefroi de Bouillon da orada özel olarak eğitim almıştı.

«Miras!... Bununla özel bir şey mi kastediliyor?»

Evet!

«Nasıl bir şey?»

Bambaşka bir şey.

«Bu konuda hiçbir açıklama yok mu? »

Var!... Godefroi de Bouillon, zaferinin hemen ardından öteden beri Kudüs'ün yönetim merkezi olan Davut'un Kulesi'ne değil, üzerinde sadece bazı yıkıntılar bulunan **Siyon Tepesi**'ne yerleşmişti. Onun için hedef genel olarak Kudüs değil, özel olarak ve sadece o tepeydi. (Siyon Tepesi denilen bu yer "Tapınak Tepesi" de olabilir.)

Ona, Kudüs'te arayıp bulması gereken bir şeyden söz edilmişti. Asıl miras oydu işte!

O "şey", -her neyse- Siyon Tepesi'nde gizliydi.

Bu doğru olmayabilir ama öyle denmişti. O da buna inanmıştı. Göstermelik olarak da Kudüs kralı olmayı kabullenmemiş, kendisini İsa'nın kutsal mezarının koruyucusu olarak ilan etmişti. Siyon Tepesi'ne yerleşmesinin gerekçesi de buydu. (!)

Ancak Godefroi de Bouillon ertesi yıl ölünce bu plan gerçekleştirilememiş, zorunlu bir ertelemeye uğramıştı; 1118 yılında, sonradan **Tapınakçılar** adı verilen dokuz şövalye Kudüs'e gidip aynı tepeye yerleşene dek…

Tapınakçılar'dan söz edince,« Merovenjler ile bağlantılı anlatıma bir süre ara verip onları gözden geçirirsek iyi olur. Çünkü bu aşamada konuların birbirleriyle bağlantısı var.

Tapınakçılar

Masonlukta 1738 yılında Fransa'daki kurulan ilk İskoç riti "Bouillon Riti" olarak da anılır. Zaten bu ritin kurucusu Andrew Michael Ramsay da Masonluğun tarihinde pek ünlenmiş olan söylevine «Atalarımız olan haçlılar…» diye başlamıştı.

Bu ritin son derecesinin unvanı ise "Tapınak Şövalyesi" olarak konmuştu. (Bu unvan, sonradan kurulan diğer mason ritlerinin bazılarında da geçer. Günümüzde Amerika merkezli olan York Riti'nin de son derecesidir.)

Birinci Haçlı Seferi'nden bir süre sonra, 1118 yılında Kudüs'te ortaya çıkan, sonradan Tapınak Şövalyeleri adını alacak olan topluluğun amacı şöyle belirtilmişti: *"Kutsal kenti Müslümanlara karşı korumak ve Hıristiyanların hac yolculuklarını güvenli bir şekilde yapabilmelerini sağlamak."*

Acaba bu ne denli doğru?

Bu soru üzerine hemen bir kuşku doğuyor: Bu tarikat bir başka amaçla oluşturulmuş, belirtilmiş olan amaç göstermelik olabilir mi?

Sonrasına bakılınca öyle gibi görünüyor ama şimdilik tarihsel olayların akışını izleyelim.

***

Bu şövalyeler, kendilerine **"İsa'nın Yoksul Askerleri"** anlamına gelen bir isim takmıştı. (Latince: Pauperes Commilitones Jesu Christi) Asıl oluşumu ya da hazırlığı daha önce olmasına karşın Kudüs'te beliren bu topluluk, 1128 yılında Katolik Kilisesi tarafından resmen bir dinsel-askerî tarikat olarak onaylanmıştı.

Bu topluluğun sonraki aşamalarında, kendi içinde zaten var olan askerî kanadının yanı sıra bir de sivil kanat oluşturulmuştu.

Sadece askerî kanattaki, diğerlerine oranla öncelikli üyeler “Tapınak Şövalyesi” anlamına gelen unvanı taşırdı. (İngilizcede Knight Templar, Fransızcada Chevalier Templier, Almancada Tempelritter. Türkçede “Tampliye Şövalyesi” de denilmiştir.)

Sivil kanattakiler ve sıradan askerler elbette "şövalye” olarak anılamazdı. Onların da kendilerine özgü birer sıfatı vardı. Hepsine birden genelde kısaca “Tapınakçılar” ya da “Tampliyeler” dendi.

Bu terimlerin farklı anlamları yok. Tampliye terimi geçince, kimileri sanki konu kapsamında bir “tapınak” yokmuş, dolayısıyla herhangi bir dinsel bağlantı ya da esinlenme söz konusu değilmiş gibi bir izlenim edinebiliyor. Oysa Batı dillerindeki temple = tapınak. İsterseniz “mabet” deyin; o da aynı şey.

Fransızcadan dönüştürme “Tampliyeler” terimi sanki gizemli (esrarengiz) bir özel anlam içeriyor… Bu kullanım, böyle şeylere meraklı olanların hoşuna gidebilir. “Tapınakçılar” terimi ise öyle değil. Üstelik ortaya bir de “bunun hangi tapınak ya da nasıl bir tapınak olduğunun da belirtilmesi gerek” gibi bir durum da çıkıyor.

Hangi tapınak olacak? Elbette Kudüs’teki… Hatta belki doğrudan Süleyman Mabedi. Nitekim bu nedenle birçok yerde bu unvana bir de “Kudüs ve Süleyman” sözcüklerinin ilgili dildeki karşılıkları da eklenir.

***

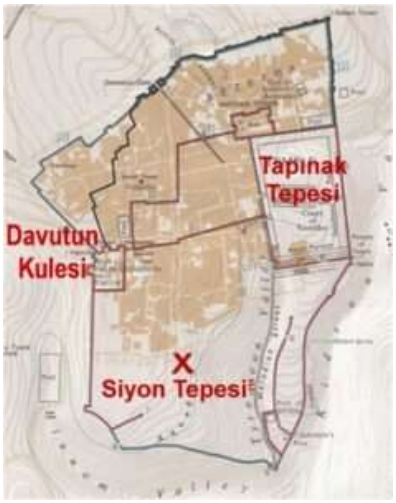
Tapınak Şövalyeleri’nin tarihsel gelişiminden kısaca söz etmeliyiz.

Bu şövalyeler, başlangıçta topu topu dokuz kişiden ibaretti. Kudüs’te o sırada kullanılmayan, üzerinde sadece bir eski yıkıntı bulunan o tepeye yerleşmişlerdi; Godefroi de Bouillon’un fazla kalamadığı yere…

Ancak Godefroi de Bouillon’un kardeşi olan Kudüs Kralı Baudouin I, bu şövalyeler Kudüs’e geldiğinde orasını özel olarak onlara vermeye razı olmamıştı. Fakat öleceği tutmuştu. Kuşkulu olduğu söylenmiş bir ölüm!... Şövalyelerin oraya yerleşmesi, onun yerine Baudouin II adını alan kuzeni geçince gerçekleşebilmişti.

Kimi kaynaklarda burası “Siyon Tepesi” adını taşıyan, kimilerinde ise bir zamanlar Süleyman Mabedi ile başlayan tapınakların yapılmış olduğu “Tapınak Tepesi” denilen yerdir.

Hangisinin doğru olduğu o kadar da önemli değil.

Bu bağlamda gözden kaçırılmaması gereken önemli nokta ise şöyle: Demek oluyor ki bu dokuz şövalye Kudüs'e plansız programsız değil, orada belli bir yeri kendilerine mesken edinmeyi önceden kafalarına takarak gelmişti.

Söz konusu yer "Tapınak Tepesi" denilen yer idiyse, sonra olup bitenler bakımından bu daha anlamlıdır ama Siyon Tepesi diye anılışının da bir gerekçesi var.

Bunu kestirmek de pek zor değil: Bu şövalyeleri zaten Prieuré de Sion organize etmiş, onları perde arkasından yönetmekteydi. (Bunun böyle olduğu, yakın geçmişimizde İtalya'nın kuzeybatısındaki Seborga adlı bir köyün kilisesinde bulunmuş 1117 tarihli bir el yazması belgede açıkça görülüyor.)

***

"İsa'nın Yoksul Askerleri", çevresini bir surla çevirip hiç kimsenin girmesine izin vermedikleri o tepede tam dokuz yıl kaldı.

Bu süre içinde ne yaptıklarını kimse bilmiyor.

Ara sıra Kudüs'ten çıkıp birkaç gün dönmedikleri de oluyordu ama nereye gittiklerini ve nerede kaldıklarını bilen de yok.

1127 yılında, sonradan büyük üstat olarak anılan **Hugues de Payen**'in önderliğinde hep birlikte Avrupa'ya döndüler.

Görkemli törenlerle, krallar gibi karşılandılar.

Bunun gerekçesi üzerinde birçok spekülasyon var ama hangisinin doğru olduğu belirsiz. Bilinen şu ki hemen her yerde halk, esaslı bir propaganda yapılarak coşturulmuş. Galiba bunu sonradan Katolik Kilisesi'nin sözcülüğüne getirilmiş olan, Sistersiyen Tarikatı'nın kurucusu **Saint Bernard de Clairvaux** tezgâhlamış. Zaten başından beri gizlice bu işin içinde yer alıyor; tiyatrodaki oyunu sahne gerisinden yöneten kişi o!…

Ertesi yıl Katolik Kilisesi Konseyi, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kuruluşunu resmen onayladı ve bu örgüte çeşitli ayrıcalıklar da tanıdı. (Bu ayrıcalıklar, sonraki yıllarda daha da artırıldı.)

Bundan sonra şövalyeler aralarına yeni üyeler kattı; Avrupa'nın çeşitli yerlerinde kendilerine özgü karargâhlar kurdular. Kimileri bunların başına geçti; diğerleri Kudüs'e döndü.

***

Bundan sonra tarikatın zenginleşmeye başladığını görüyoruz; üstelik zenginleştikçe zenginliğin daha da arttığını...

Şimdi belki «Hani yoksuldular?» diyeceksiniz.

Yoksul oldukları yalan değil. Şövalyeler bireysel olarak yoksul. Zengin olan tarikat… Şövalyeler, bu tarikata katılabilmek için tüm varlarını yoklarını bağışlamak zorundaydı. Bireysel olarak tek kazançları, elde ettikleri, âdeta krallarla eşdeğer düzeye varmış ayrıcalıklardı.

Kimileri, Kudüs'te yerleştikleri tepenin altında bir hazine bulduklarını, Avrupa'da bu yüzden görkemli bir şekilde karşılandıklarını ileri sürer ama tarikatın edinmiş olduğu zenginliğin ölçüsü toprak altında bulunabilecek somut bir hazinenin çok üstünde. Şöyle:

Birçok yerde tarikata bağışlanmış büyük miktarda taşınmaz mal varlığı… (Bulmuş oldukları bir hazine nedeniyle zengin olsalar, bu bağışlar niçin yapılsın?) Bunların işletilmesinden, tarım ve hayvancılık gelirinden elde edilen paylar… Bunlara eklenen ticari etkinliklerden sağlanan kazançlar… Deniz taşımacılığı… Hac turizmi organizasyonu… Bedeli karşılığında para transferi sistemi… Biriken paraların başkalarına borç olarak verilmesi ile sağlanan bir tür faiz gelirleriyle birlikte değerli malların kasalarda saklanması karşılığında alınan bedeller yani bir yandan tefecilik diğer yandan bankacılık… Böylece oluşan ve giderek büyüyen dehşetli bir ekonomik güç…

Fakat Kudüs'te kaldıkları dokuz yıl içinde maddî nitelikli olmasa da tinsel bakımdan çok değerli bir şey bulmuş olsalar gerek… Öyle bir şey bulmuş olmasalar bile buldukları iddiası var…

«Bu ne olabilir?»

Bilinmiyor. Belki bir bilgi, belki bir belge, belki olağanüstü güç sağladığı varsayılan bir nesne… Söylentinin haddi hesabı yok. En çok üzerinde durulan da şu dillere destan Kutsal Çanak ya da Kutsal Kâse. (İngilizcede Holy Grail, Fransızcada Saint Graal, Almancada Der Heilige Gral)

***

Tarihsel bakımdan bu durum, 1187 yılında Kudüs'ün **Selâhaddin Eyyubî** tarafından ele geçirilişine kadar kesintisiz olarak ve gelişerek sürdü. Buna Tapınak Şövalyeleri'nin bir bakıma "yükselme dönemi" dersek, bundan sonra "duraklama dönemi" başladı; 13. yüzyılda "gerileme dönemi"ne girildi. Onu 1291 yılından itibaren "çöküntü" ve sonrasında Avrupa'ya doğru "göç dönemi" izledi.

Prieuré de Sion, Kudüs'ün Hıristiyanların elinden çıkmasıyla birlikte Tapınakçılar ile bağlantısını kesti.

Ancak böylece Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın giderek maddî ve malî gücünü de yitirmiş olduğu sanılmasın.

Hayır! Onların açısından sadece Kudüs ile bağlantılı gelirler ile Akdenizin doğu kıyılarındaki kalelerdi.

Kıbrıs ve biraz da Rodos'tan sonra, 14. yüzyıl başlarında tarikatın merkezi, Fransa'nın güneyindeki **Languedoc** bölgesine taşınmıştı.

Bu arada Avrupa'da çoğu ülkelerin kral ve prensleri hatta doğrudan bağlı olduğu Katolik Kilisesi bile bu şövalyelerin olağanüstü ayrıcalıklarından sıkılmaya başlamışlardı. Fakat aralarında birlik oluşturamadıkları sürece sadece onlardan çekinmekle kalıyorlardı.

Tapınakçıların Paris'te bulunduğu düşünülen hazinelerine göz koyan **Fransa Kralı Philippe IV** (Güzel Filip), 1307 yılında çevirdiği bir entrikayla, ülkesindeki tüm Tapınak Şövalyelerini tutuklattı. Bu arada Papalığa da kendi adamını seçtirmeyi başarmış, üstelik Roma'dan Fransa'ya, Avignon kentine getirtmişti.

Ardından bu şövalyelerin uyduruk suçlamalarla Engizisyon tarafından yargılanması süreci başladı. Sadece tutuklanma eylemi sırasında Fransa dışında olanlardan çoğu ile bu arada kaçabilenler kurtuldu. Birçoğu yakılarak idam edildi; diğerlerinden çoğu ya işkenceye ya da zindana dayanamayarak öldü.

1312 yılında Katolik Kilisesi, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı resmen kapattı. Tarikatın son büyük üstadı **Jacques de Molay**, 1314 yılında Paris'te kazığa bağlanıp yakılarak idam edildi.

«Hazine ne oldu?»

Onu hiç kimse bilmiyor.

***

Kimilerine göre Tapınak Şövalyeleri'nin öyküsü özetle işte bu kadar...

Daha sonra Portekiz'de bu tarikatın uzantısı olan bir örgüt kuruldu ve bir süre yaşadı. İskoçya'ya kaçmayı başaran Tapınak Şövalyeleri ise orada düzenli bir şekilde örgütlendi.

Nitekim tarikatın Fransa'dan kaçırılan hazinesinin İskoçya'ya götürülmüş olduğuna ilişkin bir anlatım da vardır. Böylece, aslında sırf bu hazineyi ele geçirmek için bir entrika düzenlemiş olan Fransa Kralı Philippe IV avucunu yaladı, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın ortadan kaldırılmasını sağlamış olmakla kaldı. [Bu konuda ayrıntılı bir kurgusal anlatımı "Tapınakçıların Hazinesi" adlı kitapta okuyabilirsiniz.]

***

Tapınak Şövalyeleri'nin öyküsünün özeti kimilerine göre dediğimiz gibi bu kadar ama kimilerine göre de İskoçya'da bir devamı var.

Konu İskoçya'ya taşındığında artık **"İskoç Tapınakçılar"** diye bir terim kullanmak daha uygun olabilir. Çünkü oraya kaçan Tapınak Şövalyeleri, Roma Katolik Kilisesi'nin aynı tarihte aforoz etmiş olduğu İskoçların Kralı Robert Bruce ile kader paylaşımında bulunmuş ve ona destek olmuştu ama sonraki gelişimleri bakımından Kıta Avrupası'ndaki tarikat ile tarihsel köken dışında ilgileri kalmadı. Benzerlik olarak amblemlerinin aynı oluşu gösterilebilir.

Kimileri, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın 12. ve 13. yüzyıllarda Operatif Masonluk ile sıkı ilişkisi olduğunu söyler. Oysa öyle bir ilişkinin bırakın belgesini, herhangi bir göstergesi bile yoktur. Tapınak Şövalyeleri sadece bazı yerlerde kendilerine özgü sekizgen planlı kiliseler yaptırmıştır; hepsi o kadar.

Ancak İskoç Tapınakçıların Operatif Masonluk mesleği ve zanaatı ile yakınlığından söz edilecek olursa, bakın işte o ayrı bir konu sayılabilir.

Nitekim 14. yüzyılın ikinci yarısı ve sonrasında böyle bir ilişkinin varlığı, Tapınak Şövalyeleri'nin özellikle Sinclair ailesiyle pek sıkı fıkı oldukları biliniyor.

Hatta ünlü **Rosslyn Şapeli**'nin yapımında Tapınakçıların parmağının bulunduğu söylenirse, bu da hiç hayretle karşılanmaz.

***

Kimileri, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın bir de ezoterik niteliğinin olduğunu, dolayısıyla bir öğretiminin bulunduğunu, bunun daha sonra Masonluğun günümüzdeki öğretisinin esinlenme kaynaklarından biri olduğunu ileri sürer.

Bu hayli romantik bir düşüncedir.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın bu bakımdan göz önüne alınabilecek uygulaması, sıkı yaşam kuralları ile yeni bir şövalyenin tarikata katılması ve ant içme yöntemi olsa gerektir. O konu belgelenmiştir.

Bunun ötesinde tarikatın ezoterik nitelikli bir öğretiminin olduğu, bu bağlamda bırakın bir belgeyi herhangi bir delil bulunmadığı gibi, böyle bir şey akla yatkın da değildir. Tapınak Şövalyeleri bilimi ve felsefeyi desteklemiş, İslâm tarikatlarıyla haşır neşir olmuş, doğudaki gelişmelerin batıya taşınmasında aracılık da etmiştir ama işte hepsi o kadar.

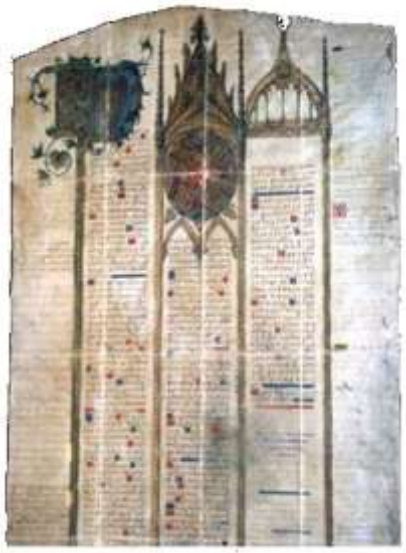
Ancak İskoç Tapınakçılar'dan söz edilince durum yine farklıdır. Oradaki Tapınak Şövalyeleri Örgütü'nün 14. yüzyıl sonrasında bir ezoterik yapı edinmiş oldukları bilinmektedir. Bunun Masonluğun ritüellerinin oluşturulması üzerinde bir esinlenme kaynağı olmanın ötesinde belirgin etkisinin varlığı da yadırganacak bir olgu değildir. Gerçekten hayli sıkı bir ezoterik nitelik taşıdığı ve içeriği özellikle belgelenmeden kaldığı için hakkında geniş bilgi elde edilememiştir. Ancak bu olgu kendini 16. yüzyıl sonları ve 17. yüzyıl başlarında açıkça belli etmiştir.

Tapınak Şövalyeleriyle bağlantılı tarihsel özeti burada bitirebiliriz.

***

19. yüzyıla geldiğimizde farklı bir durumla karşılaşırız.

Beş yüz yıl kadar önceden kalma olduğu iddia edilen bir belge temel alınarak, Fransa'da **"Tapınak Tarikatı"** (Ordre du Temple) adlı bir ezoterik örgüt kurulur. Sözü edilen belge, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın son büyük üstadı Jacques de Molay tarafından verilmiş olduğu ileri sürülen ve 22 kez elden ele aktarılmış olan bir yetkilendirmedir.

Bunun ne denli gerçek ve geçerli olduğu tartışılabilir ama daha önce değinilmiş olduğu üzere önemli tutulan gerçek değil iddia edilendir.

Bundan bir süre sonra da Avrupa'da benzer adlar altında gizemci (mistik) nitelikli örgütler oluşturulması âdeta bir furya haline dönüşür. Hele bu akım Amerika'ya uzanınca, adının kapsamında "tapınak" sözcüğünün karşılığı bulunan birçok örgütün kurulduğu, hemen hepsinin Ortaçağdaki Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın çağdaş devamı olduğunu ileri sürdüğü görülür.

Bunların arasında en yeni ve organizasyon bakımından en düzenli olanı, Kudüs Mabedinin Egemen Askerî Tarikatı (Latincesi Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani - O.S.M.T.H., İngilizcesi Sovereign Military Order Temple of Jerusalem - S.M.O.T.J.) adını taşıyan, hayli geniş çaplı bir örgüttür.

O.S.M.T.H.

S.M.O.T.J.

Bu örgütün bazı Avrupa ülkelerinde de kolları var.

Böylece 12. yüzyıl başlarında ortaya çıkmış olan Tapınak Şövalyeliği, günümüzde bile bir bakıma sürdürülüyor.

Elbette bunlara bir de Masonluktaki Tapınak Şövalyesi derecesinin de eklenmesi gerekir. Birkaç ayrı ritin yanı sıra bu bir bakıma Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 32. derecesi sayılır ama daha belirgin ve adı tam da öyle konulmuş olarak York Riti'nin son derecesidir.

Merovenj Hanedanı ve Sonrası

Bir zamanlar Tuna boylarından gelerek günümüzdeki Almanya'nın batısına doğru yerleşmiş olan Frankların sonradan daha da batıya kayıp Galya'ya göçtüğünü belirtmiştik.

Galya, Avrupa kıtasının batısındaki bir bölgenin eski adıdır. Günümüzdeki Fransa'nın bir bölümü ile Belçika'yı içerir. Sözlük anlamı bakımından **"Kelt ülkesi"** demektir. (Bunun sonradan İskoçların çoğunun kökenini oluşturan Keltler ile bağlantısını kurmak yanlış olmaz.)

Beşinci yüzyıl ortalarına doğru Galya'da, Avrupa'nın siyasi tarihinde önemli bir yer tutacak olan hanedana "Merovenjler" dendiğinden de söz etmiştik.

Merovenj hanedanından gelenlerin sadece "kral" değil, birer "okültist" olduğu söylenir; bir "tılsımlı kolye" takıp, "sihirli bilezik" taşıdıklarına değinilir. Kürek kemikleri arasında yer alan bir doğum lekesinin, soylarının kanıtı olduğundan da söz edilir.

Her Merovenj kralının bir tür inisiyasyondan geçirilmiş olduğu anlaşılmıştır. Bu bilgi, çok sonraki tarihlerde keşfedilmiş olan mezarlarında yapılan araştırmalarda elde edilen bulgularla ortaya çıkmıştır.

Bu hanedandan mezarı bulunmuş olan her kralın kafatasında doğuştan değil, sonradan açılmış bir delik olduğu görülmüştür; tıpkı Tibet'teki Budist rahiplerin kafalarına açılan delik gibi...

Bu delik, 17. yüzyılın ünlü İtalyan sanatçılarından Guercino'nun **"Et in Arcadia Ego"** adlı tablosunda açıkça gösterilmiştir. (Mora Yarımadasının orta bölgesi olan Arcadia, Kudüs'ten kaçan Benjaminler'in göçtüğü yerlerden biriydi.)

Merovenj hanedanından olan kralın, halk üzerinde bir egemen güç olduğu, hiç kimsenin ondan devlet işleriyle doğrudan ilgilenmesini beklemediği anlatılır. Asal işlevinin herhangi bir iş yapmak değil, sadece "var olmak" sayıldığı konusunda titizlikle durulur.

Merovenjler tarihte yandaşları kadar karşıtları da olan bir hanedandır. Hiçbir zaman unutulmamalarından yana olanlar gibi, adlarının bile hatırlanmayacak bir şekilde tarihe gömülmesini isteyenler çıkmıştır.

Bu konuyla bağlantılı olarak tarih kitaplarında anlatılanlardan çok farklı birtakım etkenlerin bulunduğu görülmektedir. Ancak bunlar 20. yüzyıl ortaları öncesinde ya bilinmediği, ya bağlantı kurulmadığı ya da yazılması uygun bulunmadığı için o kitaplarda yer almamıştır.

****

Beşinci yüzyıl sonlarında, Frank Krallığı'nın sınırlarını genişletmek isteyen Clovis I, Papa Anastasius II ile bir anlaşma yaptı. Buna göre Merovenjler Katolik Kilisesini Batı Avrupa'da Hıristiyanlığın tek egemen otoritesi olarak tanırken, Papa da onları Frankların kralı olarak onayladı ve artık **"Kutsal Roma İmparatorluğu"** adını alacak Batı Avrupa egemenliğinin soya bağlı hükümdarı olarak benimsedi.

Sonradan bu imparatorluk kendi içinde üç krallığa bölündü: **Austrasia, Neustria** ve **Burgundia**.

Bu üç krallık ara sıra birbirleriyle çatışsa da diğer ülkelere karşı her zaman bir bütünlük içinde oldu.

Derken bir entrika dönemi başladı. Prensler küçük yaşta ya öldürülüyor ya da kaçırılıyor, böylece krallıkların ele geçirilmesine çalışılıyordu.

Dagobert II

Çocuk yaştayken kaçırılmış prenslerden biri olan **Dagobert II**, sonradan kurtulup Austrasia Krallığı'nın başına geçti. Fakat yıllar önce Katolik Kilisesi ile yapılmış anlaşmayı umursamayınca, öncekiler gibi o da 679 yılında genç yaşta öldürüldü. Katolik Kilisesi bu kadarla kalmadı. Merovenj hanedanı ile bağlantılı bilgileri tüm tarih kitaplarından çıkarttırdı.

Ülkeye o dönemin saray nazırı Pepin II egemen oldu. Onu izleyen oğlu **Charles Martel**, Austrasia'nın askerî gücünü kullanarak Neustria ve Burgundia ile birlikte Frank Krallığı'nı yeniden bir bütün haline getirdi. (Tarih kitaplarında Hıristiyanlık adına kazanmış olduğu zaferler nedeniyle Charles Martel'den övgüyle söz edilir.)

Kutsal Roma İmparatorluğu

Pireneler'i geçen Endülüs Müslümanlarının kuzeye ilerlemesini durdurmayı başaran Charles Martel, Katolik Kilisesini zorlayarak **"Donatio Constantini"** *(Konstantin'in Bağışı)* adı verilen bir buyruk çıkartılmasını sağladı. Buna göre, artık her nerede, hangi ülkede olursa olsun tahta çıkıp kral olacak bir kişinin mutlaka Kilise tarafından kutsanarak taç giymesi gerekiyordu.

751 yılında Charles Martel'in oğlu Pepin III Frank Kralı olarak ilân edilip, vaftiz edilerek tahta çıkarıldı ve tacı giydirildi. Böylece Frank Krallığı sonradan **"Karolenjler"** adı verilen yeni bir hanedana geçmiş oldu. 800 yılında Frank Kralı olan **Charlemagne** *(Şarlman)* resmen "Kutsal Roma İmparatoru" olarak ilan edildi.

Katolik Kilisesi Merovenj adını duymak bile istemiyordu. Dolayısıyla Merovenjler yazılı tarihten silindi. Geçmişleri âdeta yok edildi.

Bu durum, ancak yüzyıllar sonra fark edilerek düzeltilebildi.

***

Charlemagne sonrasında Kutsal Roma İmparatorluğu yine birbirlerinden ayrı krallıklara bölündü. "Kutsal Roma İmparatoru", salt bir unvan olarak birbiri ardınca kimi Avrupalı soylularca 19. yüzyıl ortalarına kadar taşındı. Ancak çok sonraki tarihlere kadar aralarında soyu Merovenj hanedanına dayanan kimse yoktu.

«Bu soyluluk, belli bir soy kökeni olmak çok mu önemli?» diye sitemli bir soru yöneltebilirsiniz.

Bize göre hiç de önemli olmayabilir ama onlara göre önemli. Düşünün ki soy bağının önemi günümüzde bile sürdürülüyor.

Aslında Merovenjlerin soyundan gelmekte olanlar ise zaten ataları tarihte yazılı olmadığı için böyle bir niteliklerinin bulunduğunun farkında bile değildi. Ta ki 11. yüzyıl sonlarına doğru bu işin aslını bilen birileri çıkıp, bu konuda Godefroi de Bouillon'u da bilgilendirip, onu atalarının mirasını ele geçirmeye ikna edinceye dek…

Böyle olunca, ilk Tapınak Şövalyeleri arasındakilerden kimilerinin de Merovenjlerin soyundan olması beklenir. Nitekim başta önderleri Hugues de Payen olmak üzere bu şövalyelerin çoğu Galya'nın aynı bölgesinden gelmeydi.

***

Merovenjlerin soyunu sürdürmüş ve günümüze kadar bile gelebilmiş aileler arasında pek ünlü olanları var. Fransa'daki Blanchefort, Gisors, Montesquieu, Montpézat, Lorraine, Guise, Saint-Clair (böylece İskoçya'daki Sinclair) ve Avusturya'daki Habsburg aileleri bunlardan bazıları…

İşte Siyon Örgütü'nün amacı ve ülküsü böylece ortaya çıkmış oluyor: Batı Avrupa'da Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden kurulması ve başına da bu egemenliğin asal sahibi olan birinin geçmesi…

Bir diğer yönden de Merovenjlerin soyunun dayandığı Benjaminlerin iddiası uyarınca Kudüs'e sahip çıkılması…

Ayrıca Katolik Kilisesi'nin de ortadan kaldırılması.

Belki şunu soracaksınız: «Siyasî amaçlar ve emeller anlaşılabilir ama Katolik Kilisesi'nin yok edilmesi gibi bir düşüncenin gerekçesi ne?»

Yanıt: Merovenjleri tarihten Katolik kilisesi sildirmiş. Dolayısıyla işin içinde bir de öç alma var.

Bütün bu bilgilerin ortaya çıktığı 20. yüzyılın ikinci yarısında, Fransa'da bu organizasyonun yozlaştırıldığı görülüyor. Siyoncuların yapıp etmiş oldukları işler, çağın koşulları altında çevirdikleri birtakım yeni entrikalar var. [Bu konunun ayrıntılı bir anlatımı ise "Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar" adlı üç kitabın sonuncusunun 8., 9. ve 10. bölümlerinde yer alıyor.]

Bir diğer okuma önerisi:

"Gül-Haç Masalları"